

מחנה מבינינו

ה שבוע נערך אחד המחנות המבישים ביותר בתולדות המפלגות בארץ. ראש הממשלה הזמין אליו את ראשי כל המפלגות, "חוץ ממקיי" כדי לגלות להם את הסודות המהיבבים את המשך קיום המימשל הצבאי למען שלום המדינה. **כולם באו.**

תחילה השביע אותם ראש הממשלה כי צורה החמורה ביותר לכל יגלו אף הגה מדבריו לנפש חיה — כי דברים אלה הם כה סודיים, עד כי אין הוא יכול להשמיעם אפילו בכנסת או אף בוועדת-חוקי-ובטחון שלה.

לאחר מכן השמיע באוזני הנאספים נאום של שלוש שעות, שהיה מעין מבוא ללימוד הבעייה הערבית במדינה, שורשיה ומתותה. הוא לא התחיל מימי יצחק וישמעאל, כפי שאפשר היה לצפות. הוא התחיל רק מימי המנדט ומן הסיכסוך בין משפחת אל-חסייני ונאשאיבי.

כמשך שלוש שעות אלה לא השמיע אף לא סוד אחד, אף לא מילה חדשה אחת, שלא פורסמה קודם לכן בהרחבה עלידי כתבי לבי וינייטר פרם.

מ שתפתי הפגישה יצאו ממנה נוצים מים ונסערים. חימתם בערה בהם להשחית. הם האשימו את ראש הממשלה כי כך שהולכים שולל ושהפכם נושא ללעג, וזה, כמובן, נכון.

כצורה המיוחדת לו, אמר ראשי הממשלה: "אתם סמרטוטים. מקומכם בגיהנום, ועל כן אני מתנחם אתכם כאל ילדי גיהנום." אך מדוע יתרעמו ראשי המפלגות על דויד בן-גוריון?

מדוע לא יתרעמו על עצמם? ראש הממשלה לא שלח שוטרים צבאיים כדי לאלץ אותם לבוא בעל-כורחם ולהשתתף במחזה המביש. הם באו בהתנדבות. ראש הממשלה הזמין, והם באו בריצה קלה. האם ראש הממשלה אשם בכך?

א ילו היה לעסקים אלה קורטוב של כבוד לבחוריהם, לא היו באים לפגישה זו. כי כל העסקים האלה הכריזו ערב ה' בחירות האחרונות על החלטתם הנחושה לבטל את המימשל הצבאי, באשר הוא פוגע בכסחון המדינה ומשמש מסכה למזימות של רוזנות, ניצול ושחיתות.

על סמך הבטחה מפורשת זו, הדימשמעותי זו, וכו בשני שלישים מקולות הבחורים.

והנה הזמין אותם ראש הממשלה, אותו איש שהבחורים הביעו לו אי-אמון מפורש בבחירות. הוא לא הזמין אותם "להתחכם" על בעיות המימשל הצבאי. הוא לא הזמין אותם "להחליף דעות". הוא הזמין אותם בפירוש כדי "להסביר להם את הסיבות" המחייבות את המשך קיום המימשל הצבאי. הוא אף דאג לפרסם נוסח זה בהרחבה לפני הפגישה.

בקבלם הזמנה זו, בנימוח זה, השמילו העסקנים את עצמם, את מצעם המוצהר, את בוחריהם.

בעיני הקורא הפשוט, הם הודו שאולי יש סיבות לקיום המימשל, שבכלל יכולות להיות סיבות כאלה. במלים אחרות: הם הודו שהבטיחו להילחם לביטול המימשל מבלי לדעת את העובדות, מבלי להיות בטוחים לגמרי ברקע העובדתי.

הודאה זו היא הרפה לבעליה.

אין זו החרפה היחידה. כבואם לפגישה זו, כדי לשמוע "סודות" מוסיים שאין ראש הממשלה מוכן לגלותם להעדת-חוקי-ובטחון. הודו עסקי המפלגות שאכן יש לבן-גוריון הזכות להעלים סודות

מפני הכנסת הריבונית. הם גם פטרו את ראש הממשלה מן החובה למסור את כל העובדות, את כל הדיעות, בעניין חיוני הנוגע לבטחון המדינה, להעדת-חוקי-ובטחון של הכנסת, אשר סודיות דיוניה מוגנת על ידי חוק בטחון המדינה (15 שנות מאסר). **חובתם היתה להשיב להזמנה:** "אם סודות לך — הביאם לכנסת!" משלא עשו זאת, הודו כי הכנסת אינה זכאית לקבל ידיעות, וכי ועדת-חוקי-ובטחון אינה מסוגלת לשמור סודות. לא פחות ולא יותר.

וגם זאת לא החרפה האחרונה. משתפתי הפגישה הסכימו מראש להעניק לדויד בן-גוריון את הזכות הבלעדית להחליט מי

חיוני לעצם קיום המדינה ובטחון נה — ואז כל הכופר בו הוא כוגר, סוכן האוייב או טיפש מסרי כו.

או שהמימשל הוא מכשיר הנוגד את כסחון המדינה ואת כבודה — ואז כל שאינו קם נגדו בלב ונפש, במסירות ובחקרבה עצמית, הנו שפה, צבוע או פחדן מתועב.

בין שתי תפיסות אלה רובצת תהום פעורה. כאן אין דרך-ביניים. וזהו אהת מאותן בעיות מצפון מכי ריעוה, אשר כל אימה עלולה להיתקל בה

דויד בן-גוריון ועסקני מפלגות: כמו בגן-ילדים

אחת בכל דור — והיתקלות זו הופכת פרשת-דרכים.

ש הסכורים כי זוהי בעייה הנוגעת לערכים. זוהי טעות גמורה. הבעייה נוגעת לערכים — ולערכים בלבד. אם המימשל הצבאי הוא מכשיר של שיער בוד ושרירות, לצרכים מפלגתיים ואנוכיים, תוך ניצול-לרעה של דגל כסחון המדינה — אין הוא פוגע בערכים. הנפגע האמיתי הוא העם העברי, אשר בשמו נעשית התועבה.

אם המימשל הצבאי הוא תופעה של די כוי קולוניאלי, המופיעה במדי צבא-ההגנה לישראל — אין היא פוגעת בכבוד הערבי. היא פוגעת בכבוד צה"ל, בכבודו של כל צעיר עברי שמסר את נפשו במדים אלה, כל צעיר ששירת, משרת או ישרת בצה"ל.

אם המימשל הצבאי הוא נושא רעל הרודנות הפאשיסטית — הרעל לא בעורקי הגוף הערבי זורם הרעל. הוא מאיים להרעיל את הרעל העברי, לשתק את אבריו החושפיים.

הרעל אינו מגביל את השפעתו על אבר אחד בגוף האדם, והפאשיזם אינו נשאר כלוא באזור אחד של מדינה. תופעות ה' פאשיזם — חוקי החירום, שרירות המנגנון, אחרית הטרור והוטאלי, הבזו לחרות ה' אדם — אחרי שקנו להם אחיזה בפינה אחת של המדינה, סופם להתפשט, בעקביות כרי-זל, ברחבי המדינה כולה.

כל זה ברור לנו. על כן בחרנו — אנחנו, שני שלישים של אזרחי ישראל — במפ-לגות שהתחייבו בפנינו חגיגות, חרמ-שמשי עית, בשם כל קודשיהן, להנהיג את ה' מאבק נגד המימשל הצבאי, עד לחיסולו. **על כן עניינו פקוחות, ובפנינו השאלה: מה אתם עושים להגשי מת ההבטחה? היכן המאבק? איה ההנהגה הנועזת, שתעורר את מצפון האומה ותקומם אותנו ל' מלחמת-קודש?**

בן, ישנה איננו פועלה. אינו ש'הי פעולה. בימתם הצגה נאה ב' קולנוע הוד בתל-אביב, ובעוד כמה בתי-קולנוע בארץ. נאמתם נאומים יפים. מסרתם הצהרות נוקבות. ניסתם הצעות-חוקים. ר' הלכתם לפגישה אצל ראש-הממשלה. **מה עוד?**

לא נודענו אתמול. ראינו מאבקים בארץ הזאת. ראינו את מאבקה של מפלגת חרות נגד השילומים, כשהמונים צבאו על ה' כנסת. ראינו את המרד המפואר של הימאים, כשמיטב הנוער החיפאי עלה על המשטרה בשער הנמל. ראינו את ואדי-סאליב. ראינו את ההתקוממות בימי פרשת-לבון, את הפי-גנות הסטודנטים בירושלים, את הפגנת השבת השחורה לפני בניין אוהל בתל-אביב. אלה היו מאבקים. מאבקים קטנים, אך מאבקים.

ואילו עתה מונח על כף המאזניים עניין חשוב הרבה יותר מן השילומים, משכר הימאים, מועם המארוקאים, מנקמת בן-גור-יון. עתה מונחים על כפות המאזניים כל הערכים הנותנים טעם לחיינו: כבודנו ה' לאומי, חרות חיינו.

איך אתם, עסקני המפלגות, מנהלים מאבק זה?

האם פניתם אל ההמונים? האם קראתם להפגנות זעם ואבל? האם ניסיתם ליצור חזית רחבה ככל האפשר של כל מתנגדי המימשל? האם ניסיתם לשתף במאבק את הנוער? האם יצרתם אווירה של התרגשות מצפונית, כדי למנוע בעד סוחריי-הדת הכוגר-דניים להפר את אחת-עשרה הדיברות — עשר הדיברות של אלוהים, ואת דיברתם שלהם עצמם?

חס ושלום. לא הסתכנתם. דיברתם. בימי-תם הצגה. שברתם את החזית המשותפת וסירבתם לשתף פעולה עם כל מי שאינו שייך ל'מפלגות הציוניות המיוצגות ב' כנסת". הטלתם חרם על כל יתר הלוחמים במימשל הצבאי. והלכתם לבקר את דויד בן-גוריון, כתינוקת דבית רבן.

ב מדינה הזאת, שהוקמה בדמם של אלפי בני הנוער העברי, אסור לצעיר עברי לבקר בעשרות כפרים ועיירות — ללא רשיון מטעם המושל הצבאי. אם ינסה לבקר באחד הכפרים האלה — שאולי נכבש בדמו וכדם חבריו — צפוי לו עונש-מאסר.

עובדה פשוטה ומזועזעת זו היתה צריכה להכתיב את קו ה' פעולה למנהיגי המפלגות — אילו אומנם התכוונו למאבק אמיתי.

היה עליהם לקרוא לעשרות — ולאחר מכן למאות — ולאחר מכן לאלפים — מי בעלי הרצון הטוב במדינה, שיפעילו את כוחם שאינה-זינת-לעירעור לשים את כף רגלם בכל מקום במולדתם, ללא רשיון או היתר.

אילו יצאו האלפים — פרופסורים וסטור-דנטים, מהנדסים ופועלים — ללא רשיון ל' כפרי המימשל הצבאי, והביעו בדרך זו את מריים האזרחי, ללא אלימות — היה כל בניין-הקלפים השרירותי מתמוטט מאליו. **הכבוד העברי היה ניצל — בירי המוני העברים.**

ואולי גם כבוד העסקנים, שחולל השבוע במחזה המביש.